

REGÉNY.

Pesten vasárnap marczius 27^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csőtörtőkön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Ilma, a' szerelembeteg.

Visszatértem kedves hazámba, a' messze külföldről; előttem lebegnek London, Berlin, Paris, és Bécs roppant képei; a' mit sok év folyta alatt járhaték csak be, azon most gondolatim egy percz alatt átfutnak, és lelkennek ama fenséget kölcsönzik, melyben csak egy gazdag 's hosszú utazásból vissza-térnek lelke részesülhet. — Most újra a' magyar levegőt szívom, 's minden lélekzetnél lángra kap tapasztalástól tökélyesült hazaszeretetem. — Honom képen kívül egy más kedves kép kísért pályámon; szivrejtekenben hiven hordozám azt, legdrágább kincsemet; az volt lelkesítőm utamnak gyakori viszontagságaiban, ha a' természet dicső képe elragadta bámulásig lelkemet; ő volt lelkesedésem édesítője, ha a' setét éjek ábrándozásokba olvaszták-fel elmémet; ő hozzá voltak lelánczolva gondolatim; a' világ új csudáit lelkem vele bámulta, 's minden érdekes tapasztalásomnak szebb érdekét ő adott; egész Európa hideg éjszakaig ő volt kísérom, és elalhatlan tüzével ott is ő melegíté keblemet. — Ilma! a' te képed birt olly varázs erővel; azt hordozám olly titkos gonddal velem; a' külföldnek kaczer szépei, mint homályos árnyékok, tüntek részvétlen előttem, ha szép tökélyeid fényes napjának emléke sugárzott lelkembe. Jártam, keltem, sok régít feledtem, 's új ismeretek gyökereztek belsőmben: de vonzódásom szép lelked tökélyei iránt megmaradt, 's a' tapasztalás még biztosabb — örök alapra állítá azt. — Ezen gondolatok közt szálltam-le dobogó kebellem kocsimról januar 10-dikén estve. A' viszonzlás ritka, de lelkes örömeit ezek ujjakkal gazdagíták; jó anyám csókokkal tetézte alig megismert fiját; öcsém örömének alig engede határt; én kiűritve hamar az öröm kelyhét a' szomszédba siettem, oda, hol egy nemes és örvendetes viszonzlás után szintén sovárgott lelkem; mert Ilma hoz siettem, repültem. Már mint gyermekek-nyájason játszánk együtt, 's a' kedves kis szomszédnénál megjelentemkor, minden alakra élékeny

mosoly szökött; mivel, mint mondják, vitor gyerkőcze voltam. A' jó Ilma szülői örömmel nézték gyermekök ártatlan játékait, mintha bennem egy másikat tekintenének, talán nem sejdítve, hogy a' kis játszó szívet a' játék hideg leple alatt pislogó tűz egybeolvasztá. — Ezen egykori éden képe lelkesített átröptömben Ilnához; — anyja vart, Ilma mellette az Amerikába költözött lelkes Romeót olvasá; megjelenésem, gondolám, örökre éleszti a' csendesen ülőket: — de Mezősyné — Ilma anyja — hidegen fogadott. — Ilma örömeben felszökelt, de úgy látszott, mintha egy belső önkény kegyetlen hatalma elfojtani akarná szívéremét; — félre vonult, és én Mezősyné elébe, nem kis zavar közt, ültem a' dívánra. — Hidegen kezdé Mezősyné utam iránt felém intézni kérdéseit, 's hogy nekem is ajkamon a' feleletek megfagytak, gondolhatod. Kinzó rejtvény volt előttem ezen részvétlenség; hijába szakasztám-meg a' beszédfonalat, azt Ilmára irányozni akarván. Mezősynének egy hideg gunymosolygása azt keltében szétszakasztá, 's más érdektelen tárgyakhoz kötötte. Ilma mindannyi megszólításomra is csak zavart feleleteket adott, 's lopva veté olykor földre szegzett szemeit felém. Nem tűrhetvén a' bizonytalanság mérges kinjait, jó éjszakát mondtam Mezősynék. Ilmától csak egy mély, nehéz sohajjal válhaték; de kikisért a' gyöngyalak egész a' kapuig, hol midőn esengő kérdéseimre, egész belsejét kiakarván előttem tárt, reám vetve két fekete villám szemeit, ezt rebegték ajkai: „Kedvesem, Ilma hozzád hiv maradt. — „„Ilma, Ilma! — harsogott Mezősyné szobájában — Ilma, Ilma!“ — Kiszólitá karjaim közül a' kedves lényt a' gyermeki kötelesség szózatja; repülni akart tőlem, de röpte kezdetében még csókok szegezték kezét ajkamhoz. Repült, és én kőbálványként álltam-meg, nem tudva, milly borús felleg homályosítá-be lelkemet. — Nyugtalan jártam keltem szobámban; az álom került; csak a' repülő Ilma képe lebeggett előttem, a' hideg fogadásé kinzott. — Ő hiv maradt; és még hívsége viszhangját sem hallhatá, már repült tőlem, kelle repülnie. Ilma! hiv maradtam hozzád! halld ezt az éj setét homályos leplén keresztül; hiv maradtam én is. — Az éj hosszú — örökség volt; a' hajnalszürkület lassú elterjedtével csak nevelte kinaimat. — Kora reggel hirtelen megnyílik ajtóm, 's Mezősyné szobaleánya elfogulva nyújt kezembe egy levelkét, 's mig bámulnám a' váratlan levelet, kiosont a' leány szobárból. Képzelődésem ezer alakba festé előmbé a' titkos levél tartalmát. — Felszakasztám, és ime boldogtalanságom tükre állott Mezősyné ezen soraiban előttem. — „Kedves ur! — Elmultak a' gyermeki évek; muljanak velek az édes játékok is. Leányom boldogsága foglalatoskodtatja anyai szívemet, 's máris kijelelem neki azon utat, mellyen ahhoz juttatni akarom. Azért te-

hát, hogy zavarója leányom boldogságának ne legyen, 's a' szomszédi béke utóbb is fennállhasson, kérem az urat kimélje-meg utóbbi látogatásaival

jó akaróját
Mezősynét."

Kétségbeesés marczangolta lelkemet a' szerencsétlen levél olvasása után; rohantam az előttem tátongó uj örvénynek önkényt elébe, és siettem-át Ilmához, hogy őt — megszabadítsam; de csendesség mindenhol, csak a' szobaleány üle magánosan szobájában. — Tőle értém-meg Mezősyné 's Ilma elmentét kora reggel Mordayné-hoz Szagosfára. — Elbeszélte, hogy a' tegnapi bucsúvétel milly kegyetlen szócsatát indított; mert Mezősyné, nyílt és csak vékony szőnyeggel fedett ablakán által, hallá Ilma szavait, 's ő kiáltozó olly gyakran, méregforraltan, az ártatlan kisasszony nevét; a' kegyetlen nagyságos asszony dorgáló szavakkal vádolá őt, 's mindannyi sebző szavaira is csak engesztelő kérésekkel viszonzott Ilma: de dörögve parancsolá neki anyja, hogy első hajnali szürkületkor vele menend Mordayékhoz. — Kérdém tőle Mezősynének irántam mutatott szokatlan részvétlensége 's a' levélben irt keserves tilalom okát. — „Igen — felelé — félve hozzánk egy bizonyos katonatiszt jár; ez iránt olly nagy részvételt mutatott a' nagyságos asszony, millyent még egy ifjúhoz sem; és — neki ígérte Ilmát. — A' szegény kisasszony hasztalan szabadkozék ezen idegent férjül fogadni; én voltam álnatlan éjeinek tanúja, — tanúja azon számtalan sohajtásoknak, mellyeket a' kedves ur emlékezetére áldozott. — De az állhatatos anya megmaradt feltétele mellett; elébe terjeszté parancsoló szavakkal, hogy a' két hires familia fenntartása kívánja azt. — A' tiszt árva, 's egyetlen magzatja ősei-nek; most igyekszik jószágait ön igazgatása alá venni, és hogy még Ilma kezét is megnyerhesse, bucsút vesz a' katonaélettől. A' nagyságos asszony már a' menyekzőnapot is kijelelte, 's mához egy hétre az egész táj meg van hiva Mordayékhoz; mivel Mordayné asszony-ságunknak nékje; ohajtja tehát ott tartatni szeretett Ilmájának menyekzőnapját. Szegény ártatlan Ilma! tudom, most is milly nagyon sértegetik jó szivét az öreg Mordaynének rá beszélő szavai.“ —

Ezeket kelle hallanom, 's ezekbe hallám elítéltetésemet a' legnagyobb szerencsétlenségre; de azon jótevő meggyőződés, hogy Ilma hiv maradt hozzám, erőt csepegtete gyenge lelkembe. Azonban, ha ezen vigasztalás után a' kegyetlen hideg sors ezer áldozatokat állított előmbé, 's benne Ilmát is láttaták képzeteim: akkor harczolni szerettem volna sorsommal és szembe szállni a' felém közelítő vészszel.

Közelgett a' menyegző, 's már is az egész táj betölt hirevel. Sokan sajnálva beszélének Ilmáról, sokan a' kegyetlen anyát kárhoztaták; mivel ott, hol családjának új diszt szerezni kívánt volna, ott mocskolja-be azt: mert a' vőlegényt az egész táj erkölcstelennek találá. Hasztalan esdeklém ismételt levelemben Mezősynéhez, szánja-meg ön gyermekét, és ne vélje, hogy a' természet örök törvényein diadalmaskodhatik, 's Ilma hiv szívéből kitörlendi imádottja képét. — Felelet nem jött.

Felderült a' menyegző napja, 's azon gondolat, hogy Ilma, szive ohajtása ellen, kezét másnak kényszerítettetik adni, még a' menyegzőnap előtti este, annyira elfogta szívét, hogy nem birhatván tovább már az erős harcotot vivni — megbetegedék. — Itt tette-le új próbáját Lajos barátom, Mordayné titoknoka, és szemtanúja Ilma sorsában az enyimének. Ő hiven tudósíta, Mordayné tudta nélkül, a' szenvedő ártatlanról. — Öszvecsődült a' menyegzői nép; csak a' vőlegény hibázott, 's elmaradása volt egyedül a' vendégek beszéd tárgya. Senki sem számolt közülök beteg menyasszonyra. Sajnálkozva körzék Ilma ágyát, kinek ereji tűntek, arczrózsái elhalaványodtak, és setét szemeiben kialudt a' lelkesítő tűz. — Orvos hivattatott, kinek józan meggondolása jóslá Mezősynének felhagyni kegyetlen céljával, mivel az gyermeke életébe kerülend. Az egész lakodalmi népség a' szánakozás hatalmas érzésétől illetve esdekelve környezé Mezősynét; ki végre a' vőlegény meg-nem-jelenésétől is megindittatva lemondott kemény céljáról és — érettem küldé titoknokát.

Repültem boldogságom elébe. Lajos barátomnak forró csókokkal jutalmazám követségét, melly nekem elveszettnek vélt életemet újjá teremté. — Dobogó kebellem szálltam-le kocsimról, 's a' szívdobogás minden közeledő lépésnél Ilmához hangosabb lön. A' viszonzlásnak első óráit senki sem zavará jelenlétével; felleltem Ilmat hófehér alakban; szemei lassudan pillantának: de a' kedves várt-nak tekintete új kellemet deríte szomorú képére. Gyenge szavát kímélve csak az „édesem“-ben hallhatám, és én szomorúság, öröm, fájdalom és könnyűség közt álltam a' kedves előtt, ki már kész vala érettem étellel áldozni. Ezer hálát rebegett ajkam hűségéért, és ezer szavakkal hangoztatám vissza hűsége viszhangját. — Midőn így a' viszonzlás boldogító perczenetei folynának, hirtelen zaj támad a' ház körül. Rémülés, bámulás, félelem, rettegés hangja hallatszik minden felől; a' lárma közelg, és kardcsördülésekbe vegyül. — Lélekszakadtan rohan-be Mezősyné. „Oda vagyunk! katonák veszik az egész házat körül; kard villog minden szugolyban. A' vőlegényt keresik, és feldulással fenyegetik a' házat, ha kiadatása megtagadtatik. Mult

éjjel egy kicsapongó társaságban atyjának minden jószágait eljászta; szerencsétlensége okát egyik bajtársának csalásában gondolván ezt kardjával átszurta; de az őt megtámadók közül szerencsésen kimenekedett, és most a' táj minden részeibe küldettek-ki fegyveres katonák elfogatására. Hála neked ég! hogy éppen, midőn szerencsétlenségem örvénye előtt állanék kedves magzatommal, akkor küldesz szabadságot. Kedves leányom! kövesd szived sugallását; itt, hol a' halál rémjével kinozá lelkemet, itt hozza helyre a' szerelem szelid angyala az én 's te boldogságodat. — Reátok adom anyai áldásomat; szerelmek jótevő árnyékában boldogítsátok nyugalmas órákkal életem alkonyát.“ — Így levék boldog. — Ilma felerősült; 's midőn a' tiszt halálának külföldről jutta hozzánk hire, akkor készülenk az egyházba, hol boldogságunk szövetségére égi áldásért könyörgénk.

K. 8.

ÉLET-TÖRTÉNET.

Sarolta és Adelhaide

Geyza herczeg feleségei.

A' középkori többféle birodalmakban fejedelmi asszonyok igyekezete által töröltetett-el az északi pogány hitvallás. Az asszonyi kedvélyt (Gemüth) gyengédebb érzelem teszi fogékonnyá vallásbeli eszmék (idea) és érzelmekre, 's a' tiszta erkölcsű asszonyt ügyesebbé képzi, hogy azoknak elfogadására másokat is hódítson. Így történt Pannoniában is, hol Sarolta, Geyzának, a' Magyarok utósó herczegének híres szépségű, 's a' Tótoktól Bela Knezina, vagy is szép herczegnének neveztetett felesége ugyan az volt magyar országra, mi Clotilde a' Frankokra nézve. Ő veté-meg a' magyar miveltség talpkövét. Ezen jeles asszony amaz öregbik Gyula erdélyi herczegnek 's Tuhutum unokájának leánya volt, ki 945 — 948 év között Bulcsu vezérrel együtt Konstantinápolban megkeresztelteté magát. Sarolta volt tehát az első magyar herczegkisasszony, ki keresztény hitben nevelteték. Ezen nevelés gyümölcsei, miután (972-dik évben) Geyzának hitese lön, felséges jótékonsággal terjedtek a' magyar nemzet boldogságára. Gyermeki asszonyisággal ragaszkodék Sarolta az idvezítő hithez; nyájas szerelme által férjének durva 's kemény bánásmódját szelidebbé változtatta, 's őt a' keresztény valláshoz édesgette. Az ő unszolására kezdé Geyza Magyarjainak vad természetét szelidíteni, és őket békességes, munkás, 's miveltebb izlésű életre szoktatni. Sarolta szerelme vette Geyzát a' keresztény hit felvételére; a' szomszéd tartományokba eddig szokásban volt berohanásoktól tartóztatta, 's az ő kérésére hívott-be a' határos országokból művésze-

ket, mesterembereket, 's keresztény papokat, kik az idvezítő hitet szerencsésen terjeszték. Némelly írókszerint Sarolta nemcsak tetemes részt vett a' nép kormányzásában, hanem midőn a' hon védelme 's az általa létre hozott jó rend fenntartása kívánta, személyesen Amazonként vezérlé fegyveres seregeit az ellenség ellen. Bölcs belátása és bájos szépsége mindenkit tiszteletre ragada, 's Otto császár is különös tisztelettel viselteték iránta.

Időkorának gyermeki ajtatos szelleme egy álmot tulajdonit Saroltának, mely neki a' boldog jövődönék folyamatját jövődölé-meg. A' herczegnét t. i. álmában egy férjfiú, kit mennyei fény kerített, illy formán szállítá-meg: „Bizz az urban, 's légy meggyőződve, hogy fiat szülsz, ki ezen országban legelsőbbben viselend koronát, 's e' nemzeten mint király fog uralkodni. Azért a' kereszttségben őt az én nevemre kereszteltesd.“ — Mély alázódással kérdezé Sarolta a' szent férjfiút, ki legyen, 's milly nevet viselne; mire emez így felelt: „Én István vagyok; a' hivek közt első valék, ki Jézus tanítmányaért a' martyromság koronáját nyerte.“ — Erre a' látvány eltűnt, 's nem sokára (978.) Sarolta Esztergomban egy fiúgyermek anyja lön, kit az ur még anyja ölében választottjának ismere. Meghalt Sarolta 984-dik esztendőben. Szent Istvánon kívül két leány magzatja is volt, u. m. 1) Judith (szül. 973.), ki I-ső Boleszláv lengyel herczeggel (989.) kelt össze. — 2) Sarolta (szül. 981.), ki Aba Samu nádorhoz ment férjhez 1001-dik esztendőben.

Geyzának második hités társa Adelhaide a' lengyel herczeg Miesko testvére volt, kit 985-ikben vett-el. Ezzel nemzé Gizelát (szül. 988.), ki a' velencei herczeg Urseolus Péterhez 1007-ik évben ment férjhez. Férje holtá után (997) a' szép fiatal Adelhaide kezét Kupa siümegei herczeg kérte-meg, de a' nemes asszony megtagadá kívánságát, 's ez időtől fogva Adelhaide sorsának minden nyoma elveszett.

K Ü L Ö N F É L E.

Tivoli kijátszatásának sorshuzása Bécsben mart. 19-kén ment végbe. A' fő nyertes számok ezek: 1023 sor (series) 37-dik száma nyere Tivolit vagy 200.000 ftot; 545 sor 47 sz. 6000 lat ezüstöt, mely ért 30.000 ft. — 741 s. 87 sz. 5000 lat ezüstöt, ért 25.000 ft. — 1919 s. 83 sz. 4000 l. ez. é. 20.000 ft. — 1219 s. 13 sz. 3000 l. ez. é. 15.000 ft. — Szabad sorsok: 1862. sors 37 száma nyert kész pénzben 10.000 ft. — 1874 s. 47 sz. 5.000 ft. — 1868 s. 87. sz. 4.000 ft. — 1898 s. 83. sz. 3.000 ft. — 1876 s. 13 sz. 2.000 ft. váltóban.

Algieri kormány, 's Dey-választás. — Mi előtt a' Francziák Algieri meghódíták, zsarnok kormány üzé a' lakosokon hatalmát. — A' Dey (uralkodó) korlátlan hatalommal birt alattvalóinak életük fölött; tetszése szerint foglalthatá el jószágait, sőt nőjeiket 's gyermekeiket is. A' legcseké-

lyebb ürügy, gyakran csak költött lázadás, csekély vétség a' Koran törvényei ellen, elégséges ok volt a' vádlottnak elítéltetésére. — A' Dey-nek ministerei is voltak, kik a' kormányzás külön ágaira ügyeltek, 's ezek birói hatalommal valának fölruházva. A' magányos pöröket Kadik végzék-el. Ki az ítélettel nem volt kielégítve, annak a' Deyhez folyamodhatás útja nyitva állt. — A' Dey helytartóji Bey-eknek neveztettek; ezek az egyes tartományokat kormányzák; minden harmadik évben kényttettek számot adni sáfárságukról. Ha olly szerencsétlenek voltak, hogy a' Dey nem elégedett meg velek, fejüket véteté palotájában. — A' zsarnok uralkodót katonaság választá, 's ki is végzé őt azonnal, ha neki nem tetszett; — csak egy Dey halt-meg ágyában, 's ezt is döghalál ragadá-el. — Történt, hogy egy nap ő emeltetett a' trónra, 's mind az ő ugyan azon napon le is fejeztetett. — Ha a' Deyt megölték, mi közönségesen minden zendüléskor történt, egybejöttek a' katonák 's tisztek a' Dey palotájába az Aga vagy hadvezér elnöksége alatt. Minden párt megnevezé, kit akart uralkodónak, 's először az aga kiáltá-ki a' maga emberét. És ez mindaddig folyt, míg az egyik legtöbb szavazatot nyert. — Ekkor a' gyülekezet zajos lármával jelenté-ki tetszését. Gyakran történt, hogy ezen pártok a' legdühösebb iparkodásokba keveredtek; mindenik rész t. i. a' maga jeletjét akará betolni; 's illy alkalommal többször folyt vér. — Midőn végre annyi zavar után megegyeztek, a' választott kormányzót selyem ruhába (kaftan) öltöztették, 's a' trónra ültették; — a' katonák vigan zengék: „dicsőség, 's áldás az Istentől annak, ki kegyelméből Algier vitéz seregének vezére lett.“ — A' városban hírnökök széledtek-szét, kik hírül adák: „hogy a' Dey meghalt, 's ez, vagy amaz választott helyébe.“ — Ezután a' sereg békével szétoszlott.

H O R O G I.

Jó nyilazók. A' Karaib-ok különös eszközzel élnek gyermekeiket jó nyilazókká képezni. Reggelijeket t. i. valamely fa ágához kötözik, 's a' gyermeknek azt előbb nem szabad megenni, míg a' szalagot vagy zsinórt, mellyen a' reggeli oda van kötözve, keresztül nem lőtte. Ha a' gyermek ügyessége nevelkedik, a' reggeli mind inkább feljebb köttetik. — Ki nem emlékezik rokonaink között, hogy szittya apáinknál is illyféle szokás uralkodott?

Europai öltözet-divat török asszonyoknál. A' gazetta di Corfu írja: Nem régiben Konstantinápolban nevezetes változás történt, mellyet eleintén a' mostani nagyur javítási dühének néztek: t. i. az europai asszonyi öltözetnek behozatala török országba. A' tanácslat eleintén heves ellentállásra talált a' serailban; de mihelyt egyszer a' bájos szépek előítéletei legyőzettek, azon tárgyak, mellyek egy év előtt utáltattak 's elvettettek, legszorgalmasabban vétettek elő, 's így az europai spencer, gigot-új, pelerin, szalagok, harisnyák, kesztyűk és franczia czipők már közönséges dolgok; sőt néhány szultannék ezen új divattal annyira vitték, hogy őket átaljában és közönségesen mindenütt csak főkötőkben és köpönyegekben lehet látni. (Ha valljon a' kingyötrelnes ingvált is elfogadták-e — arról nem tétetik említés.)

Irlandi szokás. Ha Irlandban valamely férjfi megházasodik, kinek körülményei meg nem engedik rokonai és barátainak lakodalmi vendégséget adhatni, akkor ezen rokonok és jóbarátok kiveszik az említett ember ajtaját sarkaiból, a' vőlegényt reá ültetik, 's egész nap úgy hordozzák az utsz kon, és míg csak be nem esteledik, előbb haza nem szabad menyasszonyához mennie. Ezen szertartásnak menyekzői banquet a' neve, 's annyira szokásban van, hogy a' nép nem is tartja érdemesnek miatta az utszára kilépni 's azt megnézni. A'

szegény ember t. i. nem tartja szegénységét szégyennek, 's ha egykettő gyönyörködik is benne valakit azért megszégyeníteni, hogy szegény, nem tűnődik vele; mert egy két fecske még nem szere: nyarat.

Erőszakos énekeltetés. Milly kevésre becsültetett régibb időkben a' dalnok függetlensége, következő példa bizonyítja. Miután II-dik Károly angol király udvari dalnoka 's nevezetes cziterása Abell John az 1688-ki lázadás következtében kenyerét veszté, kénytelen vala országrul országra csatangolni, 's akademiákat adni. Bejárá Hollandiát, német és lengyel országot. Varsóban meghívattatott a' király jelenlétében játszani. Abell megköszöné a' kegyelmet, 's egy második meghívásra azt írásban is megköszöné. Most formászerint az udvarhoz idézteték. Midőn a' kastélba jött, valamely nagy, karzattal körülvevő terembe vezetteték. Ennek közepén egy karszék állott, melylyel a' művész megkínáltatott; de alig hogy belé ült, a' szék felfelé kezdte emelkedni, 's csak a' padlatnál állott-meg. Ezen pillanatban a' király egész udvarával megjelent a' karzaton; adott jelre a' terem ajtaji megnyittattak, 's néhány medve kényelmesen besétálgatott. Most a' művésznek szabad akaratjára hagyatott, vagy a' medvékhez ismét leereszkedni, vagy a' király előtt énekelni. Abell az utósót választá, 's valahányszor e' kalandját elbeszélé, mindig dicsekedék, hogy soha sem énekelte tisztább és gördülékenyebb hangon, mint ekkor.

EMLEKMONDÁS.

Teremtő.

— Változasok közt forog, a' mi van;
Csak a' Teremtő szüntelen egy, 's az ő
Törvénye: állandót kivüle
Más hatalom nem ad e' világnak.

VIRÁG.

Az erény mindenütt ragyogó kincs. Boldog a' nemzet, hol nem ranghoz méretik ez.

KOVÁCS PÁL.

Nevelés. Ki gyermekeit jól nevelte-fel, többet tett, mint a' ki miliomokat hagy nekik végintézetében.

BIRKÉS.

Gnoma. A' legfenségesb ajándék, melyet ember az istenektől vön, az, hogy igazán szöjljön, és jót cselekedjék: mert e' kettő az isteneké.

PYTHAGORAS után K.

Betűrejtvény.

G-vel nem kis madár,
'Tavakban szédeleg,
K-val országokban
'Tájt lesve téveleg.
R-rel minden irtózik,
Ezzel ha találkozik.

K. v-ből.

Előbbi rejtvény: Mész.

Kérelem. A' fertály évi előfizetők kérettelnek, hogy e' folyóirat iránt további rendeléseket mennél előbb megtenni ne terhellessenek. — Az előfizetési díjt azonban csupán a' kiadó hivatalban, vagy a' nyugtátványt hozandó biztos emberünknek méltóztassanak kézbe szolgáltatni.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner János, uri utsza 612.

